

re Shertok azt vetette fel, hogy akkor küldjék el Kullmannt, a Politikai Menekültek Kormányközi Bizottságától (IGC). A menekültüggekkel foglalkozó Kullmann már felkereste a náci megszállás alatt álló Európa egyes részeit a háború alatt, és a Baderrel kapcsolatban felhozott ellenvetések órá nem álltak. A britek ezt a gondolatot is elvetették, azt bizonygatva, hogy Kullmann végül is a Népszövetség tisztségviselője.²⁰⁸ Shertok ekkor azzal a korábban már többször felvetett javaslattal állt elő, hogy „a náci megszállás alatt álló országokban élő minden zsidót nyilvánítsanak brit vagy angol-amerikai védnökség alatt álló személynek”, Randall ezt a javaslatot is elvetette, arra hivatkozva, hogy

- a másik oldal nem törődne ilyen lépéssel;
- ez az ajánlat csak akkor jöhetne komolyan szóba, ha csereajánlat is kísérné, de e célra nem áll elég német rendelkezésre;
- gyakorlati képtelenség több tízezer embernek menedékhelyet nyújtani;
- egy ilyen ajánlat azt a benyomást kelthetné a németekben, hogy a szövetségeseeknek a zsidókérdés a sebezhető pontjuk, és így még egyet csavarnának a présen.²⁰⁹

A britek tartottak attól, hogy Brand visszatérését úgy értelmezik, mint az első lépést bizonyosfajta tárgyalásokhoz, amelyek „igen veszélyes kérdésekbe sodorhatnák bele őket”²¹⁰. Ilyenformán a zsidó vezetők minden erőfeszítése ellenére Brandot brit őrizet alatt visszatartották.²¹¹ Egy brit tiszt felügyelete alatt Kairóba küldték, és ott „kiváltságos fogolyként” bántak vele. Grosz Bandi iránt, aki Brandot küldetésében kísérte, bizalmatlansággal voltak, mert kétesek voltak az okmányai (lásd a 29. fejezetet). Ő már kevesebb szerencsével járt: nem sokkal azután, hogy a britek megtalálták Szíriában, Kairóba vitték, és katonai börtönbe zárták.

Mindkettőjüket az utolsó napokig vallatták. Egy ízben Brand azt állította, hogy Lord Moyne is faggatta, a Közép-Keletért felelős államminiszter, aki, mint Randall, aggodalmának adott hangot az egymillió zsidóért való felelősség miatt, ha a németeknek sikerülne tető alá hozni az alkut.²¹²

Brand együttérzőbb meghallgatásra talált Ira A. Hirschmann-nál, aki június végén egyenesen azért utazott Kairóba, hogy a WRB rendeletére eszmecserét folytasson vele és Grosszal.²¹³ Hirschmann az amerikai nagykövetség különleges attaséjaként szolgált Ankarában, ő volt a felelőse és a végrehajtója Törökországban a WRB háborús programjainak és irányvonalának. Amikor vállalkozott erre a feladatra, már tudomása volt arról az emlékiratról, amelyet Halifax nyújtott be Hullnak arról, hogy a brit kormány ellenez bármiféle tárgyalást az „SS ügynökeivel”²¹⁴. A kai-